

Els dies immortals

Baltasar Porcel

Els dies immortals

“I les coses són de vegades així, com si a cada instant hi hagués l’eternitat sencera. Bec a poc a poc, la mirada se’m perd entre la matisació càlida d’aquest crepuscle africà dins la solitud del qual tanmateix sents com una veu, moltes veus et criden, que són tu que retornes de tots els racons del passat, com un viatger que arriba, que de lluny agita una mà i somriu potser malenconiós perquè sap que ve des de l’oblit... i que per ventura ningú ja no l’espera. M’agrada aquest vi del Rin, el seu gust fruitat, el punt de mel, malgrat que com ara a penes sigui fresc.

El vaig tasta per primera vegada fa ja un munt d’anys quan encara creua que la vida, o la meva vida, era un assaig que sempre podia recomençar. Va ésser a la mateixa vorera del vell riu feraç, una nit com una flor de llum, farcida de violins alegres i somniadors, en mig d’un paisatge silent, saturat d’una humitat espessa i emanada l’ampla correntia de l’aigua sigil•losament profunda.

Ballava jo amb una noia alta, de llavis gruixuts, blaus el sulls. Els cabells flotants com el fum, rossos. No parlàvem cap idioma en comú i rèiem i rèiem donant voltes sota els puerils fanalets de colors i entre el batibull de rostres vermells de beure i d’entonar a cor eufòriques cançons folklòriques. La cordialitat del vi. Vaig estrènyer, emocionat, la noia entre els meus braços. La vaig vesar i ella va fugir lleugera, rient, engolida pel tumult.”